

UMUT

uzakmavi

İnsan ne zaman "sakat" olur? Ya da bir insana ne zaman "sakat" denir? Bu kelimeye bir türlü alışamadım. Bu kelimeyi kullananlara kendimi bir türlü yakın hissedemedim. Kendime hiçbir zaman "sakat" denilmesini istemedim. Beni her zaman rahatsız etmişti bu türlü hitaplar. Keşke engeller hep bedende olsa, ama ruhtu önemli olan; bizi biz kılan ve değerli yapan. Hayata tek bir noktadan bakanlar ; "sakat"tan ötesini göremeyeceklerdi. Ne olursa olsun insan ruhu tüm engelleri aşır, kendisini ifade edebiliyordu. Koşulsuz sevgiyi bilmeyi önemli olan, karşındakini ne olursa olsun sevebilmek, onu anlayabilmeydi.

Ben de artık bir öğretmen olmuşum. Bugünlere nasıl gelmişim? İyisi kötüsüyle geride kalan otuz yıl nasıl da geçivermişti. Azimle, çalışmayla ve daim içimde eksik olmayan umutla neler aşılmıyor ki? Bana Tanrı'nın verdikleri kadar; vermediklerine de şükrediyordum. Bana düşen, her şeyiyle kabullenmek ve doyasıya yaşamaktı bu dünyada. Her anını keyifle, her zaman uyanık olarak...

Her engelli insanın kafasını meşgul eden sorularla kendimi fazla yormadım. "Neden ben?" ve "Daha kötüsü ne olabilirdi?" sorularını sormak yerine kendime umut edeceğim hayaller kurmak ve onlara koşarken; onların çokta uzak hayaller olmadığını göstermeyi tüm çabam." Halini görmüyor musun?" sözlerine hiç kulak asmadım. Ne vardı ki halimde ? Hem ben de herkes gibiydim. Öğretmen olmak için fazlam bile vardı. Uğraşır didinmek ve çabalamaktı bana kalan. Yıllarca öğretmenlik hayaliyle yaşamışım. Ve o gün gelmişti. Yarın ilk dersime girecektim. İçim içime sığmıyordu.

Annem:" Kırık bir kalp, sakat bir ayaktan daha çok acı verir insana" sözlerini hiç unutmuyorum. Hayatta bir şeyleri kaybetmek, ya da bir şeylerden yoksun kalmak insana başka kapıları açıyordu. Geride kalan ömrümün otuz yılı rüya gibi geçivermişti. Evlenmiş, çocuklarım olmuş. İyi kötü işlerde çalışmış, ve hayata bir yerlerden tutunabilmişim. Öğretmenlikte yıllar sonra hiç ummadığım, tüm umutlarımın tükenmek üzere olduğu bir zamanda gelivermişti. Hep öyle olmaz mı? Kovalamaktan yorulduğunuzda kelebekler omzunuza konmaz mı?

Umut bana her şeydi. Hayat umut etmektir bana. İçimde sakladığım küçük umutlar, bana büyüyerek dönüyorlardı. Yarın okulda vereceğim ilk dersimi düşünürken, bugünlere nasıl geldiğime inanmakta zorlanıyorum. Tüm bunlar bana kaderin iltifatı diyorum. Arada gerilere bakıp kendime ve geldiğim noktaya şaşırıyorum. Bu zorlu yolculukta bende emeği olan öğretmenlerimi, ailemi ve desteğini hiçbir zaman esirgemeyen dostlarımı asla unutamam. Ne güzel bir hikayem vardı. Geçmiş zaman gözümde hayal gibi canlanıverdi birden.

Dört kızından sonra doğan beşinci çocuktum. Babamın anneme her zaman söylediği : " Erkek doğurmazsan seni boşarım !" sözlerinin son bulmasına sebep olan beşinci ve son erkek çocuktum. Daha doğmadan adı belli olan, yarım bir "Umut"tum. Doğan her çocuğuyla umutlanan ve sonra kendini acıya, kedere boğan; utanan bir babam... Yıllarca adı "Umut" olsun diye beklediği yavrusu, yani ben dünyaya geldiğimde havalara uçmuş babam. Oysa umudu, sevgisi yanı başındaydı. O hep umudu uzaklarda aradı. Yaşamın sevincini yavaş yavaş kaybetmişti babam. Benim doğumumla evimizdeki gergin hava yerini sevecen atmosfere bırakıvermiş. Babam yaşamda bir şeyleri hep göz ardı etmişti.Kendi bildiğinden ötesine çıkamamıştı. Kabuğunda kaldığı dünyanın dışına çıkmayı benimle öğrenebilmiş.

Babamın erkek çocuk özlemine ve beni bu kadar beklediğine degecek miydi acaba? Yıllar geçtikçe babamın içindeki kaba insan giderek ince, naif bir adama dönmüştü. Ben miydim onu değiştiren? Yaşadıklarından aldığı ufakta olsa dersler miydi? Nihayetinde annemi sıkıntılardan kurtarmışım. Neden önce doğmadığımı dert eden babam doğduğumda bu sözü deyip dediğine; isteyip düşündüğüne lanet ediyordu. Doğduğumda günlerce sevinen babamın, benim diğer çocukları gibi olmadığını öğrendiğinde dünyası başına yıkılmıştı. Babamın duaları kabul olmuştu. Benimle birlikte, zorlu sınavı da başlamıştı.

İlk doğduğumda oğlan olduğumu duyan ablalarım kinden ve nefretten annemin yanına gelememişlerdi. Benim onlar gibi bir çocuk olmadığımı öğrendiklerinde, bana acıyıp yaptıklarına pişman olmuşlardı. Hayatta bana verilen en güzel hediyeydiler. Onlar benim ablalarımıydı. Onlarla hayat başka güzeldi. Yaşadığım tüm zorluklarda ikinci koltuk değneklerim ablalarım... Evin neşe kaynağı, gözbebeğiydim. Onların gözünde hiç büyümeyen, büyümek istedikçe şımartılan, hep küçük kalan yaramaz bir çocuk oldum.

Bahçeli evimizden yasemen kokuları eksik olmazdı. Sokakta oynayan çocukların gürültülerini bahçemizin içinde duyulurdu. Sanki bahçede oynarlardı.Çocuk gürültülerini dinlerdim bahçemizde, onların ardında bakardım. Oyunlara katılmadığım, hep uzaktan izlediğim çocukluk günlerimde ıstırabım her geçen gün daha da artardı. İçimde çoğalan umutlarla beklerdim. Beni de oyunlarına alsalar, dünyalar benim olurdu. Benim oynamadığım oyunlar hep yarım kalırdı .İzlemek yetmezdi bana onları. Aralarında olmak isterdim katılmasam da oyunlarına. En çok bisikletle mahallede tur atan çocukları kıskanırdım. Daha bir tur bile atamadan; rüyalarım yarım kalırdı akşam ezanının okunmasıyla. Allah'a ettiğim dualar büyür büyür yayılırdı yüreğime kalbimi serinletirdi.

Ettiğim dualarım kabul oldu ki, Mıstık çıkageldi bir sabah. Onunla paylaştığım bilyelerim ve birlikte yaptığımız şeytan bayrağı uçurtmamız vardı. Mıstık diğer çocuklar gibi değildi. Ne kadar saf, temiz yüreği vardı. Mahalleye yeni taşınmışlardı. Bizim sınıfa

vermişlerdi. Sıra arkadaşım ve sırdaşımdı Mıstık... Güçlü kuvvetli olmasa da vefalıydı. Çelimsiz olduğundan çok defa mahalle maçlarına almazlardı onu. Diğer çocukların yaptıklarını o yapmamıştı. İlk defa birisine güveniyordum. Bir arkadaşım olmuştu. Kapıyı çaldığında adımı söyleyip beni adımla çağıran arkadaşımdı. Bana "sakat" demiyordu Mıstık. Çok zaman ödevlerimizi beraber yapardık. Fazla uzaklara gitmesek de kapımızın önü bize yeterdi. Koskoca bahçemizde birlikte oynardık. Dışarıda binlerce lanete uğrar, başkalarının alaylarıyla karşılaşırđık. Kendi bahçemiz, iç dünyamız yeterdi bize. Ruh ikizi sayılırdık Mıstık'la.

İlkokul üçüncü sınıftaydım. Sokakta koltuk değneklerimle gidiş gelişlerimde bana bakan alışık olmadığım gözleri hep üzerimde sanırdım. O garip bakışlar ellerimde, koltuk deneklerimde ve gözlerimde üçgen çizerdi. O iğreti bakışların ağırlığını yüreğimde hissederdim. Çok defa yüreğim gitmek isteğidim yolun aksi yolda gitmek isterdi. Ben ellerimden tutan dostlarıma alıştığım kadar; neden o bakışlar bana yabancı ve soğuktu hala? Altı yaşında başlamıştım onlarla dolaşmaya. Ne çok isterdim dile gelse ve: " Biz Umut'un koltuk değnekleriyiz. Ona peşinden koştuğuy hayallerinde en büyük desteğiz" demelerini. Işıl ışıl parlardı gözlerimle birlikte değneklerim. Rüyalarımnda onlarsız koşardım hep. Masallarda olduğu gibi keşke konuşsa onlar.

Yine o günlerden biriydi. Okula gidiş gelişlerimde bana "sakat, sakat" diyen çocukların sayısı her geçen gün artıyordu. Bana belki isteyerek söylemiyorlardı bu sözü fakat benim ruhuma yaralar açıyorlardı bu oyunlarıyla. Hem bende onlar gibiydim. Benim onlardan farkım; fazlalıklarımın olmasıydı. Bu oyundan vazgeçmelerini o kadar çok isterdim ki, dayanamayıp içlerinden birini yakaladım. Bana kurduğuy oyunlarını bozuvermiştim. Kendince eğlendiklerini sanıyorlardı. Bilmeden kırdıkları bu kalbin içinde neler taşıdığını, nelerle boğuştuğuyunu bilseler hiç yapmazlardı bunu. Onlar aynı durumda olduklarını düşünseler benimle alaya edemezlerdi.

Alay etmeleri bana çok koymuştu. Bir anda gözyaşları içinde kalıvermiştim. Haykırmıştım Çetin'in kulağına: "-Ben sakat değilim, Ben sakat değilim!" diye. Çetin'in: "Yapmayın arkadaşlar yeter bu kadar!" demesi kâr etmemişti. İçlerinden daha güçlü olanlar da gelmişti. Birisi elimden koltuk değneklerimi aldı. Yüzlerindeki ifadeler o kadar çirkindi. İçlerini sinsice dolduran bir hazla koltuk değneklerimle oynamaya başladılar. Birden yere attılar koltuk değneklerimi ve üzerinde tepinmeyi sürdürdüler. Oyunları iyice heyecan kazanmıştı. Bedenimin desteksiz kalıp yere düşmüşüüm. Yüreğimin acısı, bedenimin acısının yanında çok küçük kalıvermişti. Güneşin altında ışıl ışıl parlıyordu koltuk değneklerim. Bir an önce oradan uzaklaşmak bilinmeyen bir yerlere kaçmak istiyordum. Bir mucize

gerçekleşmesini hiçbir zaman o kadar istememişimdir. Kulaklarımda bana yapacakları kötülüklerin fısıltıları ve hep o alaylı gülümsemeleri kalmıştı. Dillerinde hep o sevimsiz kelime: "Sakat ,sakat,sakat,sakat..." Mistik yetişmişti imdadıma. Ağlıyordum ve bu rüyadan uyanmak istiyordum. Kendimi eve hapsedmek bir daha dışarı çıkmak istemiyordum.

Nitekim öyle de oldu; konuşmak istemedim kimseyle. Annem yemek yemediğimi görünce kıyamayıp, sinesine bastı beni. Ben de dayanamayıp anlattım yaşadıklarımı. Ah anneciğim! Kıyamazdı yavrusuna. O gün en sevdiğim yemeği yapmıştı. Silmişti gözyaşlarımı. Dindirmişti yüreğimin acısını. Her zaman dediği gibi: "Oğlum, okuyup büyük adam olacaksın. Sana bunları yapanlar gibi olmayacaksın." dedi. Okula gitmek istemiyordum yaşadıklarımın sonra. Ablalarım beni daha çok sahiplenmişlerdi. Kızgınlıkla söylediğim sözler gelip geçmişti. Bu yaşadığım düş kırıklı gönlümde açılan bu yaranın yıllar geçse de kolay kapanmayacaktı.

Öğretmenim okula gitmediğimi hastalandığımı öğrendiğinde evimize ziyaretime gelmişti. Bakışlarındaki sıcaklık beni eritiverdi. Annem gibi o da: "Sen büyük adam olacaksın, onların laflarına kulak asma." dedi. O cesaretle okula başladım yine.Zaten hiç bırakmamıştım ki. İlk gün son derste yaptığım resmi çok beğenmişti. Tahtada ders veren bir öğretmen ve öğrencilerini çizmişim. Tahtadaki öğretmenin kim olduğunu sordu: "Ben kendimi çizdim o resimde öğretmenim." dedim. Omuzlarımdan tutarak beni kendime getirmişti. Ömür boyunca kulağıma küpe yaptım öğretmenimin sözlerini: "Kim olursa olsun, hiç kimseyi dış görünüşüyle yargılama ve hiç bir zaman unutma ki kimse senin gibi gelmemiştir bu dünyaya. Sakatlık ,aza noksanlığı değildir; sakatlık ahlak yoksunluğudur.İnanıyorum bir gün öğretmen olacaksın!" demişti. Öğretmenimin sözleri yüreğime dokunmuştu sihirli bir değnek gibi. Artık okul yolları gözüme zor görünmüyordu. Bana "sakat, sakat" diyen çocukların seslerini hiç duymuyordum; kendilerine söylüyorlardı o sözleri. Kim ne derse kendine derdi.

Aradan yıllar geçti. Koltuk değneklerimle ders verdiğim öğrencilerime yarı kavuşacağım. Heyecanım çok fazla. Öğrencilerimin gözlerindeki ışıltı benim en büyük hediyem olacak onlara. Koltuk değneklerimi hiç ayırmıyorum yanımdan....İlk dersim, umut olacak onlara.

Arkadaşlarıma gelince onların bir kısmının halleri acınacak durumda. Kimisi para kazanmak için ağır işlerde çalışıyor; kimisi de işsiz hayta hayta dolaşüyor mahallenin çamurlu sokaklarında. Onları görünce selam verip geçiyorum; suçlarını yüzlerine vurmuyorum ama onlar beni her gördüklerinde utanıyorlar önceki yaptıklarından.

Bu dūřüncelerle eve geliyorum. Arabamdan iniyorum. Evde beni bekleyen sevgili eřim ve kızlarıma elbette bir sūrprizim olacak...